

1971

Budoucnost

Budoucnost není to, co se stane (ani to, co se může stát, ale z čeho se stane jenom něco), ale spíše to, co se bude dít, co se bude stávat – ergo také to, co se nyní stává. Ne všechno, co se stává, nabude podoby čehosi nastalého, již jednou odbytého a tedy nebudoucího. V tom smyslu lze mluvit o tom, že se třebaš v minulosti budoucnost stala, neboť se stala, odehrála *jakožto budoucnost* a nepřestala touto budoucností být.

(Památník, 12.4.71 v 01.30 hod.)

(Přepis 31.8.93, Praha.)

[nalezeno mezi elektronickými kartotéčnými lístky - pozn. red.]

9. V. 71 (PNP)

(1)

Když položíme buď sami sobě, nebo někomu jinému otázku, co to je filosofie, nebo když někdo tuto otázku položí nám, může to mít několikery smysl – a to smysl ne vždy legitimní, tj. nikoli vždycky opravdu smysluplný. Ptá-li se někdo neznalý, pak to lze omluvit jeho neznalostí; jestliže tomu jsme zvyklí, že se tážeme ve většině případů, kdy nám něco zůstává neznámo nebo nedostatečně známo (kdybychom totiž nevěděli o filosofii naprosto nic, nemohli bychom se po ní ani tázat), co to je, pak lze pochopit tuto otázku a způsob jejího kladení i v případě filosofie. Avšak právě v tomto smyslu na otázku, co to je filosofie, odpovědět nelze. Ten, kdo ji (neznale) klade, předpokládá totiž, že existuje nějaká rovina výpovědi o filosofii, která mu je nějak přístupná, aniž by k jejímu dosažení bylo zapotřebí splnit nějaké mimořádné předpoklady. Jinými slovy, takový tazající se člověk má za to, že mu je možno stručně a spolehlivě alespoň v obrysu naznačit, oč jde, mluvíme-li o filosofii. Takový člověk předpokládá, že je možno zůstat na stanovisku, na němž on (neznale) setrvává, a přesto se lze spolehlivě dozvědět, co to vlastně ta filosofie je. To je sice omyl docela pochopitelný, ale svou pochopitelností nikterak neumenšený. Musíme vzít na vědomí, že neexistuje žádná rovina slovního vyjádření, která by mohla zůstat vně filosofie, když se má dobrat toho, co to filosofie vlastně jest. Jen filosofie je a může být kompetentní k odpovědi na otázku, co to filosofie vlastně jest. Každá nefilosofická odpověď na tuto otázku je větší nebo menší měrou falešná. To ovšem znamená, že dokonce samu otázku po podstatě a povaze filosofie může platně a relevantně postavit pouze filosof, a to filosoficky. Otázka, co to je filosofie, postavená nefilosoficky (nefilosofem), je vlastně nesmyslná, jak lze poměrně snadno

prokázat. Jen filosofie se může (a také musí) tázat po sobě, přezkoumávat, čím vlastně jest, a tak se de facto „stavět do otázky“. A to je potom druhý smysl otázky po tom, co to je filosofie. Pak tuto otázku neklade člověk neznalý, nýbrž znalý. Člověk natolik znalý „věci“, aby se mohl platně a smysluplně tázat po tom, co to je filosofie (24⁰⁰/0⁰⁰), který ví o mezích své „znalosti“ a svého „vědění“ přinejmenším do té míry, že se netáže zbytečně (řečnický) a že ví, že se netáže zbytečně. Znalý člověk, tážící se po tom, co to je filosofie, prokazuje svou otázkou ono sókratovské „vědoucí nevědění“, jímž se vyznačuje každé filosofické myšlení, protože je v podstatě vždy tázáním nebo shledáváním předpokladů k takovému novému a dále postupujícímu tázání. Samo slovo „filosofie“ (= φιλοσοφία) je už jakýmsi poukazem k této základní filosofické zkušenosti, totiž onomu směřování, tíhnutí, usilování o „moudrost“ (= σοφία), jíž ovšem nevládne, nýbrž kterou miluje. Lepším termínem (i pojmem) než moudrost je ovšem „pravda“. Filosofie je láskou k pravdě, je to „*filaletheia*“. Tato odpověď na otázku po povaze filosofie je právě tak přiměřená jako neuspokojivá. Nelze předem stanovit výměr, co to je pravda, tj. nelze pravdu uzavřít do nějakého výměru, do přihrádky, do kapsy; a protože filosofie svým nejhlubším zakotvením je vztažena k pravdě, nelze ani filosofii uzavřít do takové pojmové přihrádky. Proto je každý pokus o myšlenkové uchopení filosofie jaksi zvnějška prostě falešný, nepřiměřený. Bez toho, že se necháme strhnout, angažovat pravdou, nemůžeme mít ani ponětí o tom, co to je filosofie. Ale necháme-li se strhnout a angažovat, jsme už na filosofické cestě, tj. sami už filosofujeme a jsme filosofy. Tím jsme však kvalifikováni, abychom se filosoficky tázali, co to je vlastně filosofie; také odpověď na tuto filosofickou otázku je nutně filosofická - odpovědí je totiž skutečně jen filosofie. Nejen tedy jen nějaké filosofické sebezkoumání a sebezpověřování, ale skutečná, plná filosofie. Neboť neexistuje a neplatí žádná částečná filosofie - filosofie je vždy celá a úplná, i když se zabývá jedinou, a to sebeúže vymezenou otázkou. Je taková proto, že nikdy není a nemůže být speciální disciplínou, ale že se vždy a v každém okamžiku, v každém svém počínu vztahuje k celku - neboť je to právě celek, k němuž je vedena pravdou a který má pravdu svým základem. Filosofie je láskou k pravdě - a ve vztahu lásky není možná pasivita na žádné straně. Filosofie je aktivní, ale nesmí tím překážet aktivitě pravdy.

(2)

[nedopsáno, text zde končí]

Vývoj ve světě / Svět ve vývoji / Kosmogeneze (a vývoj)

Svět jako úhrn existujících daností neexistuje, tj. není dán. Především je třeba vidět omezenou reaktivitu jednotlivých věcí resp. událostí; žádná není schopna reagovat na úhrn věcí a událostí (a tak tento úhrn vlastně provést). Bez prostřednictví reaktivity však onen úhrn de facto neexistuje. Může se jen postupně konstituovat tou měrou, jakou vývoj dospívá k bytostem, které jsou schopny se myšlenkově i prakticky vztáhnout k tomuto neexistujícímu světovému celku, tím jej tématizovat a zároveň konstituovat specifickým způsobem - totiž tak, že se stanou jeho obyvateli. Popsat cestu, jíž se svět jako celek takto konstituuje, lze učinit jen jako rub popisu cesty, na níž se člověk stává člověkem. A to ovšem nelze chápat omezeně jako ontogenezi. Proto je nutno vidět osvětí nižších organismů jako vývojového předchůdce lidského světa. Dosud pokračující, neukončená kosmogeneze však zdaleka nezačíná s vývojem živých bytostí. Je třeba vidět její průběh i v říši "předživého", ano, v samé primordiální rovině. Pojmová, myšlenková rekonstrukce procesu konstituce světa jako celku musí použít jistých schemat. Na povaze těchto schemat záleží, zda se rekonstrukce zdaří, zda bude uspokojovat či nikoliv. Jednou z cest takové zpětné interpretace kosmogeneze je cesta od jednoduchého ke komplikovanému, od nižšího k vyššímu. Objektomorfismu takového postupu je nutno čelit jakousi antropologickou preambulí, "úvodem" (např. fenomenologickým apod.). Nicméně i pak zůstává před námi ještě to hlavní: pojmout i elementární událost jako zárodek kosmu. Tomu musí vyhovovat každé schema.

(Krt A6 - Praha, 710619-1.)